

i en Klageafdeling og en Ligningsafdeling op til alvorlig Overvejelse, og om man saa i det hele taget for Fremtiden forlod de Thorupske Metoder overfor de Borgere, hvis Indtægt og Formue man muligvis vilde mene kunde være opgjort paa en bedre Maade.

Da den højtærede Finansminister i 1924 tiltraadte sit Embede, gjorde han straks opmærksom paa, at de Finanser, han overtog, var i den slettest mulige Tilstand, og udtalte allerede i Sommersamlingen — det staa Spalte 210 — følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Der er jo mange legale Arvtagere, der sikkert overvejer længe, hvorvidt de skal vedgaa Arv og Gæld, naar der er Tale om at overtage et Bo. Der er desværre ikke nogen saadan Mulighed ved Regeringsskifte, det nye Ministerium, i dette Tilfælde vi, er nødt til at overtage ikke alene Arven, men ogsaa Gælden fra det forrige Ministerium, og den er stor, som alle ærede Medlemmer ved.“ Det kan jo ikke nægtes, at den Udtalelse, som den højtærede Minister her fremsatte, er saare trist og mistrøstigt. Men naar man senere er blevet Vidne til, at Midlerne fra dette triste Bo danner hele Grundlaget for den højtærede Ministers Økonomi, og at han absolut ikke har ført nye Indtægter ind i Boet, saa forekommer det mig, at man helt igennem kan forstaa Meningen med hans Udtalelse, og det er formentlig den agitatoriske Mening: det, det nu drejer sig om, er at gøre Befolkningen bekendt med, at det, man har overtaget, er slet og umuligt, der er ikke levnet noget fra Forgængerens, som er brugeligt, det er kun Armod, men nu er jeg kommet til, og nu skal vi nok faa en anden og bedre Ordning. Det er jo nemlig saaledes, at der i Befolkningen ikke har været alt for stor Dristighed ved at betro Statens Økonomi i den socialdemokratiske Regerings Hænder. Dette har den ærede radikale Ordfører (Rode) aabenbart ogsaa forstaaet, og han skynder sig derfor nu i Aar med at understøtte den højtærede Minister, idet han slaar fast, at den Periode, vi kom ud i under den Neergaardske Regering, var en stærk Forbrugsperiode; men nu var vi lykkeligt kommet ind under den socialdemokratiske Regering og dermed ind i en Opsparingsperiode. Og dette lykkelige Forhold skyndte han sig at fastslaa nu for ogsaa for sit Vedkommende at berolige mange radikale Vælgere, som ikke var Socialdemokrater, og som med ikke ringe Ængstelse saa hen til den Økonomi, der kunde blive Tale om at føre under den nuværende Regering.

Den ærede radikale Ordfører regnede, da han skulde opgøre nogle Tal om Venstres Styre, med 5 Aar, og det er for saa vidt rigtigt, at han i de 5 Aar medregnede 1924—25, som det er det Ministerium, der gaar af, der har planlagt og forberedt Finansloven for det følgende Aar og faktisk faar et Hovedansvar for dette Aar. Men saa burde den radikale Ordfører ogsaa have sagt, at for 1920—21 havde den Zahleske Regering Hovedansvaret. Men det gjorde han ikke. Han regnede 5 Aar til Venstres Periode og sagde, at det var Venstres Forbrugsperiode, medens Venstre faktisk kun har regeret i 4 Aar. Men det faldt slet ikke den ærede Ordfører ind med et Ord at nævne, hvilke Aarsager der har været til, at man i visse Henseender kunde karakterisere denne Tid som en Forbrugstid. Det kunde ikke falde ham ind at nævne, at man maatte generhverve Sønderjylland og derfor betale et meget betydeligt Beløb, og at man overtog meget store Regninger liggende i Kassen. Det saa han ganske bort fra. Naar jeg nu her vil foretage en Opgørelse over, hvorledes Forholdet var, da den nuværende Regering traadte til, og da den Neergaardske Regering traadte til, tror jeg, det vil vise sig, at enhver uheldet Betragter maa indrømme mig, at Forholdene var langt, langt bedre for den nuværende Regering at træde ind i end for den forrige.

Da Ministeriet Neergaard traadte til efter den Zahleske Regering, laa de økonomiske Forhold saaledes, at vi stod foran en Nedgangsperiode. Statens Driftsudgifter var under den Zahleske Regering steget op til det femdobbelte. Statsgælden var blevet omtrent tredoblet, og Statsvirksomhederne, som, da den Zahleske Regering overtog dem, gav godt 11 Mill. Kr. i Overskud, gav i dens sidste Regeringsaar 52 Mill. Kr. i Underskud og havde i hele Perioden givet 123 Mill. Kr. i Underskud; dertil kom endelig, at da den Zahleske Regering traadte fra, var den danske Krone meget stærkt svækket. Efter to Aars Forløb kom der atter Balance paa Statsvirksomhederne, ja, da Ministeriet Neergaard afleverede dem, gav de 7 Mill. Kr. i Overskud. Da den nuværende Finansminister traadte til, laa Forholdet saaledes, at Statens Driftsudgifter var gaaet ned med 130 Mill. Kr. aarlig, Statsgælden var forøget med ca. $\frac{3}{5}$ af, hvad den forrige Regering havde forøget den med, og Statsvirksomhederne gav, som sagt, etaarligt Overskud af 7 Mill. Kr. Det forekommer mig, at de Vilkaar, den nuværende Finansminister gik ind til, var betydelig lettere end dem, den forrige